

#### **XIV Premis Literaris Escolars de Tardor**

##### **Categoria C PROSA**

###### **LA VINYA DE LA PAU**

En un poblet de la Conca de Barberà, envoltat de muntanyes verdoses i de vinyes que s'estenen fins a perdre's la vista, hi vivien dues famílies: els Serra i els Pujol. Feia anys i panys que treballaven de valent una vinya que, per aquelles coses de la vida, tenien en comú. Gairebé ningú recordava com i quan havia començat tot plegat, però el que era cert és que havien compartit eines, històries i força esmorzars a l'ombra de l'oliver centenari a tocar del mas.

Com també era ben cert que el vi que en sortia, d'aquesta vinya, era reconegut arreu de la comarca. Tothom en deia que tenia gust d'esforç, de convivència i de feina molt ben feta.

Una matinada de tardor, una discussió que no semblava que hagués d'arribar tan lluny ho va canviar tot. No se sap amb exactitud com es va iniciar. Uns deien que tot havia començat per unes pedres mal col·locades; d'altres, que potser havien estat unes branques, d'altres... És igual. El cas és que barallar-se no costa gaire i que els crits van ressonar entre els ceps com un tro enmig d'un estiu calorós.

Després dels crits, aquelles dues famílies no es van dirigir cap més paraula. La vinya que compartien i que cuidaven plegats va quedar abandonada. L'herba hi creixia alta i s'hi feia seca. Els ceps es van anar morint i el silenci va ocupar un espai que sempre havia estat per a l'olor del most i la festa.

Els veïns del tros s'ho miraven amb tristesa, i no només perquè aquella vinya hagués quedat abandonada o perquè ja no poguessin gaudir del bon vi que donava, sinó perquè havien viscut aquella baralla amb tanta pena que la consideraven com una tasca pendent de resoldre dins de la seva comunitat. En el fons, tothom pensava que algun dia les coses s'havien d'arreglar entre els Serra i els Pujol.

Al mas dels Pujol havien tingut una nena, la Vivian. Quan va tenir tretze anys, era una noieta plena de curiositat, amb els ulls vius i les mans sempre plenes de

terra. Li agradava mantenir converses amb la gent més gran del poble i amb els monjos de Poblet, on a vegades els portava el mestre de l'escola. Eren converses que ella considerava més interessants que les que podia tenir amb gent de la seva edat.

Un dia dels que va anar al Monestir de Poblet, el monjo Giovanni Rosavini els va dir una frase que després no es va poder treure més del cap. Deia així: "La pau no és únicament no barallar-se, sinó treballar junts tot i sent diferents". Quina gran frase. Li va quedar gravada a la ment.

Un matí de primavera que tornava cap al mas, mentre passava pel mig del tros abandonat, es va adonar d'un petit cep que havia resistit el mal pas del temps. Semblava feble, però seguia viu. Llavors va tenir una idea.

Va agafar eines del seu pare i va començar a conrear aquell tros, del qual ningú li acabava d'explicar què havia passat. Va començar per treure'n les males herbes, entrecavava els ceps que encara eren vius, fins i tot en va plantar de nous. Cada dia hi passava una estona. Al principi ningú se n'adonava, però a poc a poc es van anar veient els resultats.

Un vespre, el Joan Serra, el veí amb qui son pare no es parlava, la va observar de lluny. En comptes de cridar-la, va decidir acostar-se fins on era la noia. La Vivian estava una mica espantada perquè havia sentit a parlar molt malament d'aquell home i de la seva família i es va pensar que la renyaria per ser on no tocava.

El Joan només va preguntar:

- Què fas, noia?

I la Vivian, amb timidesa, només va respondre:

- Intento salvar aquesta vinya.
- Tota sola? – va prosseguir l'home.
- No.. Bé, potser sí... Però si algú m'ajudés una mica... potser tornaria a ser com m'han dit que era abans.
- Potser sí -va respondre ell.

- És trist que hi hagi un tros abandonat, no? – va seguir la noia sense deixar de fer el que feia.

L'endemà, sorprenent a tothom, el Joan Serra va aparèixer en aquella vinya amb la seva aixada. Van passar unes hores fins que l'Oriol, el pare de la Vivian, que els havia vist, va deixar el que estava fent i s'hi va afegir, tot i la vergonya inicial.

No van parlar gaire, però les seves mans brutes de terra i records van començar a treballar juntes, com havien fet els seus avantpassats.

A poc a poc, la vinya va tornar a la vida. Els nous ceps creixien amb força i els vells ho feien amb saba renovada. Igual que l'amistat entre els Serra i els Pujol.

Quan va arribar la verema, el poble sencer va celebrar-ho amb una gran festa. Van premsar el raïm i aquell most va ser més dolç que mai. Tot el poble se'n va assabentar i entre tots van decidir el nom d'aquell vi: "El vi de la pau".

Tothom el va tastar.

Des d'aquella collita, cada vegada que algú del poble té un conflicte amb algú altre, només cal mirar la vinya per recordar que la pau, igual que el vi, s'ha de sembrar, cuidar i compartir.

**Sofía María Badea, 1r ESO**